

Серію «Суперроман» засновано 2022 року

CLAIRE LOMBARDO
THE MOST FUN WE EVER HAD

Copyright © 2019 by Claire Lombardo

All rights reserved.

Переклала з англійської *Оксана Дятел*
Художнє оформлення *Дар'ї Кобилінської*

Ломбардо, Клер.

Л74 Так весело нам ще ніколи не було : роман / Клер Ломбардо; пер. з англ. Оксана Дятел. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. — 672 с. : іл. — (Серія «Суперроман»).

ISBN 978-617-8426-63-7.

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія).

Мерилін і Девід познайомилися у 70-ті — і відтоді ніколи не розлучалися. Їхнім чотирьом дочкам, у кожній з яких далеко не простий характер, стосунки батьків здаються доскональними.

Дівчата шукають себе, переживають злети й падіння, та якоїсь миті доходять висновку, що жодній із них не судилося пізнати таке щастя, яке мають батьки. Та чи це справді так?

Усе загострюється, коли з'являється Джона — син однієї з дочок, якого та таємно народила зовсім молодою і віддала на всиновлення. З появою хлопця задовнені проблеми стають більш очевидними, і всі розуміють, що так чи інакше їх необхідно вирішувати.

Ця книжка — відверта сімейна сага. Клер Ломбардо досліджує життя, любов та неминучі зміни, що відбуваються в родині Соренсонів упродовж більш ніж сорока років.

УДК 821.111(73)06-31

ISBN 978-617-8426-63-7

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія)

ISBN 978-038-554-426-9 (англ.)

© Дятел О. Г., пер. з англ., 2021

© Кобилінська Д. Ю., худ. оформ., 2021, 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

ПОЧАТОК

15 квітня 2000 року

Шістнадцять років тому

Її нудило від людей. Можливо, такий стан дещо дивний для жінки, котра, хоч і не надто охоче, дала всесвіту чотири життя, проте вона справді почувалася саме так. Для Мерилін присутність усіх цих людей — людей, яких вона не контролювала, яких не розуміла, до яких не відчувала прихильності, — була нестерпною. Аби не так страждати, заховалася від гостей у тінному закутку під гіллям гінґо. Розважати гостей вона вміла, але та гостинність її завжди виснажувала — щоразу і до краю. Десятки років забавляла батькових заможних клієнтів і позбавлених почуття гумору чоловікових колег, вередливих друзів дітей, тимчасових сусідів і численних покупців.

І от, попри все це, сьогодні тут, на її подвір'ї, зібралася понад сотня незнайомих. Метушаться, вештаються у святковому вбранні, хмільні свідки скріплення шлюбу її старшої дочки, Венді. Люди, за яких цього вечора вона відповідала, хоч сама вже була сита всім цим по самісіньку зав'язку. Звісно, сита не в буквальному розумінні цього слова — бо, власне, вона й не торкнулася до найсвіжіших домашніх пригощень, розставлених на трьох довжелезних столах, — а сита

загалом. Сита донесхочу через чотирьох дівчат, чії літні сукні пастельних кольорів яскраво виділяються на зеленому тлі галявини й за яких вона відповідає як мати і як того вимагає від неї суспільство. Плоди її матки, яку з певною періодичністю ніжно засівав її чоловік, котрий зараз кудись подівся. Вона чотири рази стала матір'ю, хоча зовсім не мала наміру це робити, і народила одна за одною дівчат з різним кольором волосся і різною вдачею.

Вона, Мерилін Соренсон, у дівочтві Конноллі, — життєздатний продукт, зліплений зі статків і трагедії, із сумнівного роду ірландців-католиків. Наразі ж вона, по суті, лише чарівна голівка з гарно зачесаним руським волоссям, котра мало що тямить у літературі й житті власних дітей, у сукні-футлярі насиченого зеленого кольору, яка вдало підкреслює вигин її пружних литок та всіяні ластовинням плечі. Люди шанобливо зверталися до неї «*мати нареченої*», а вона намагалася грати цю роль, намагалася вдавати, що ніскілочки не переймається долею доньок, жодна з яких цього вечора не здавалася щасливою.

А може, це покоління не знає, що таке нормальність, як не знає й проблеми облісіння. Від Вайолет — її другої дочки, пристрасної брюнетки у шовковому шифоні, від сніданку вже тхнуло випивкою. Зазвичай у їхній родині причиною для занепокоєння була завжди Венді, проте сьогодні вона майже не завдавала прикростей. Чи то тому, що вона щойно вийшла заміж за чоловіка з банківськими рахунками на Кайманових островах, чи то тому, що цей чоловік, як вона красномовно заявила, був «коханням усього її життя». Грейс і Ліза. У дівчат дев'ять років різниці, і вони обидві соціально неадаптовані. Перша надто сором'язлива, відстає в рості, невдовзі закінчить другий клас. Друга наступного року випуститься зі школи,

а друзів і досі не має. Як можна виростити людей у своїй утробі, зіткати їх із власної матері і раптом виявити, що зовсім їх не розумієш?

Певно, на соціальному рівні вони також не знають, що таке нормальність.

Грейсі знайшла її під гінкго. Наймолодшій дочці майже сім — нестерпний вік. Ще чекати й чекати, поки вона покине домівку. Вона й досі поводить себе як мала дитина. Приміром, минулої ночі намагалася залізти до їхнього ліжка. І все б нічого, якби тієї миті батьки були одягнені. Тривога робила з Мерилін дивні речі. І так було завжди — щоразу, коли вона надто непокоїлася, її як магнітом тягнуло до чоловіка з його тваринними втіхами.

— Сонечко, а чому б тобі не піти й не пошукати... — почала було вона й затнулася. На весіллі з дітлахів була лише малеча, яка тільки вчилася ходити. Просити погратися з псом, Гете, не хотілося, бо дочка й так собак любила більше, ніж людей. Та Мерилін бажала одного — побути на самоті, бодай кілька секунд подихати прохолодним вечірнім повітрям. — Люба, піди пошукай тата.

— Уже шукала, однак так і не знайшла його, — відказала Грейс, по-дитячому ковтаючи голосні.

— А ти пошукай краще, — мовила вона й нахилилася, щоб поцілувати доньчине волосся. — Каченя, мені потрібна хвилінка.



Грейс пішла. Вона вже перевірила, як там Венді. Затим на терасі покаталася з Лізою на гойдалці, допоки увагу сестри не привернув хлопець у святковому костюмі та кросівках. А потім переконала Вайолет, що її обов'язково слід пригостити

кількома ковтками шампанського. Більше не було кому на-
докучати.

Цими вихідними їй було дещо незвично ділити власних
батьків ще з кимось, бачити знову своїх сестер тут, у будинку
на Фейр-Оукс. Інколи тато називав її єдиною людиною
у світі, котра має трьох сестер, проте присутність сестер на її
території дещо обурювала. Нарешті Грейс знайшла собі роз-
раду в компанії Гете — власне, вона так робила завжди. От
і сьогодні згорнулася з ним клубочком під кущами, вкри-
тими фіолетовим цвітом, водила рукою по його жорсткій
шерсті й куйовдила завитки на спині.

Лізі було прикро спостерігати, як менша сестра знайшла вті-
ху в собаці, поки вона шукала собі втіхи в роті незнайомця.
Від друга нареченого несло віскі й руколюю, а його пальці
щось таке виробляли з внутрішньою частиною її стегна, що
Ліза аж мусила відвернути голову вбік. Зрештою, Грейс здат-
на сама подбати про себе, а вчитися майстерності й отримувати
досвід ніколи не буває зарано.

— Розкажи мені про себе, — попросив друг нареченого
й провів пальцями по її крихітних мереживних трусиках, які
вона одягла, сподіваючись саме на такий випадок.

— Що ти хочеш знати? — запитала вона. Питання про-
звучало не надто доброзичливо. Вона так і не навчилася ко-
кетувати.

— Вас же четверо? — спитав він. — Як то воно?

— Масштабний гормональний апокаліпсис, нестабіль-
ність, якій нема краю, і безмежна кількість засобів для догля-
ду за волоссям.

Він ніяково усміхнувся, а вона сміливо подалася вперед
і поцілувала його.

Вайолет набралася як ніколи. Зігнувшись, сидить сама-самі-
сінька за столом. Прогнала, як їй здалося, усіх гостей якнайда-
лі від себе. У голові спалахують хмільні уривки вчорашнього
вечора: бар, який колись був боулінг-клубом, блакитноокий
співрозмовник із гнучкими ліктьовими суглобами, його
пружні стегна притискають її, задне сидіння автомобіля його
матері, звуки, що вона видавала. Спершу Вайолет навіть не
зрозуміла, що вони линули з її горлянки — примітивні сто-
гони зірки порнофільмів. Як він кінчив першим, як трохи
згодом відчула, що він витікає з неї, як потім вони перелізли
на передне сидіння, а далі він майстерно й сумлінно зробив
усе, аби кінчила й вона. Вперше у своєму житті. Як попроси-
ла висадити її за квартал від батьківського будинку, бо Венді
й досі могла не спати.

Вона спостерігала, як Венді на власному весіллі кружляє
у сукні від «Гуччі» з глибоким вирізом спереду у формі серця
під пісню «Не можна квапити любов» зі своїм щойно спече-
ним чоловіком, заможним академіком. Сестра вперше випе-
редила її. Що не кажи, а таки успіх. Безтурботна й красива,
вона танцювала, поки Вайолет сиділа розбита і п'яна як чіп,
гризла фокачу й витирала масні пальці об виворіт спідниці.
Відчула, що злегка всміхнулася, спостерігаючи за сестрою.
Певна річ, Венді забруднить свій атласний шлейф, тягаючи
його по траві. Уявила, як підходить до неї й шепоче на вухо:
«Ти помреш, коли дізнаєшся, де я була минулої ночі».

Майлз винувато всміхнувся Венді через плече — маленький
племінник, котрий ніс обручки під час церемонії, тягнув на-
реченого за собою, благаючи піти до весільного торта.

— Вчимося, як то воно — бути батьком, — мовив хтось
і легенько взяв її за лікоть. Гостя з боку Майлза, можливо,

агентка з нерухомості, яка добряче нагадувала силіконового гобліна. Загалом, статки всіх, хто зібрався зараз на цій галявині, були більшими за ВВП країни середнього рівня розвитку. — Добре, що ви ще такі молоді. Маєте вдосталь часу, аби доповнити родинне дерево.

Ці слова видалися геть недоречними, і на те була низка причин, тож Венді відповіла тим самим:

— А хто сказав, що я хочу ділити свою частку з купою дітлахів?

Жінка видавалася нажаханою, та Венді й Майлзу страшенно подобалися подібні жарти. Вони дозволяли собі так кепкувати, бо їм обом було начхати на те, що, бува, хтось вважає, ніби Венді вийшла заміж із розрахунку. Для них мала значення лише правда, яку знали тільки вони двоє: вона ще ніколи нікого так безтямно не любила, як Майлза Айзенберга, а він із якогось дива і собі кохав її. Відтепер вона *Айзенберг*. І належить щонайменше до тридцятки найзаможніших родин Чикаго. Тож зараз могла жартувати з ким заманеться.

— Я планую пережити всіх, гуляти й розважатися донесочу в мерзенному багатстві, — додала Венді, а затим підвелася й рушила до свого новоспеченого чоловіка, щоб поправити йому краватку.

Як зауважив Девід, дерева того дня буяли. Тіні від пишного листя витанцьовували на траві, на яку навіть собаку не пускали гуляти, аби зберегти естетичний вигляд. Девід і Мерилін прокидалися вранці, натягували плащі на піжами й вигулювали пса, а не просто відчиняли задні двері, як це робили зазвичай. У Девіда все всередині переверталось, коли він спостерігав, як ніжки взятих напрокат столів і стільців

впиваються в недоторкану траву на галявині, залишаючи ями у ґрунті, добриво для якого далось йому в копійку. І от тепер Гете гасав по садку, наче в'язень, якого нещодавно випустили з в'язниці, впевнено проходжувався туди-сюди зеленою галявиною і роздивлявся все, немов садівник, якому тут належало все. Девід вдихнув вологе повітря. Невже буде дощ? Що ж, негода може розігнати гостей раніше, ніж планувалося. Потім захоплено глянув на незліченну кількість людей у себе на подвір'ї, більшість із яких він навіть не знав. Щоб нажити стільки знайомих і друзів, життя не вистачить. Він пригадав, як вони жили в Айові, коли Венді була ще маленькою. Як вони з Мерилін гойдалися на розхитаній кедровій гойдалці, а дівчинка заповзала на ганок, обережно вмощувалася поміж ними зі словами «Ви мої друзі» й поринала в сон.

Девід наразі почувався так само ніяково, як чверть століття тому, ще до свого весілля, коли прохолодного грудневого вечора Мерилін притулилася до його грудей під гінкго. Він уважно роздивлявся розмаїття блідих весняних кольорів, допоки не знайшов свою дружину — крихітна яскраво-зелена цятка, котра ховалася під гінкго.

Прощмигнувши вздовж огорожі, підійшов до неї. Благально простягнув до неї руку й обійняв за талію. Вона інстинктивно прихилилася до нього.

— Ходи зі мною, — мовив він і повів її за собою довкола дерева. Там, у тіні від стовбура, притиснув дружину до себе й зарився обличчям у її волосся.

— Серденько, що сталося? — стривожено запитала вона.

Припавши обличчям до вигину її шиї, вдихнув ледь вловимий запах: суміш бузку та ароматизованого мила.

— Я скучив за тобою, — прошепотів їй у ключицю.